

מ. טביב : קורות ליל היותי לבדי

אמרו לי כי אי־בוה חוגגים וביקשתי גם אני לחגוג. קמתי הולכתי עד אשר הגעתי אל בית שהיה בו אולם מאר פלורסנטית ונכנסתי. אך אני הייתי לבדי ואני ביקשתי לא להיות לבדי.

היתה שם אחת ירוקה, כגון הים בשעת סער במשטחו אשר מעבר לגלי החוף הגבוהים. וכבאותו משטח אשר מעבר לגלי החוף הגבוהים — אשר בו נחלצות פעם־בפעם לשונות של בוהק, גלי־קצף לבנים, קטנים — כך היו בה בירקותה של זו איים קטנים, טפחים זעירים של בוהק. טפחים אלה היו מתיזים ברקם מן הירוק כל־אימת שהיתה מתנועעת באור.

אך נעה — ראיתי שוקיה, חטובים נאה ומעידים על שממעל להם הנאפד ירקות. אך נעה — ברקו למולי ידיה (רק הכפות) אשר היו בהן אצבעות ארוכות, עזות־מבע להפליא. אפשר שכך היה ואפשר שלא כך היה; מכל־מקום אני לא ראיתי את קצות אצבעותיה היפות מחודדים בחיצי־צפרניים, גדולים ואדומים כדם, אשר תמיד נדמים לי כצפרניים של חית־טרף שעתה־זה ננעצו ועלו מבשרו של קרבן שסוע ומרוטש. אך נעה — ואני ראיתי את פניה; פנים יפים עד מאד, אך רוויי כאב ותהייה, מזה שידעו עד מאד ומזה שביקשו עוד לדעת.

ואני אהבתי את הירוק אשר עינו כגון ים הסער, והבוהק אשר בירוק, והשאָר אשר לה; וכן ביקשתי להיות לא־לבד. כי כן סבותי ללכת אליה. אולם אך הגעתי אליה, מצאתי כי מארבעת עבריה — מימינה ומשמאלה, מלפניה ומאחריה — היו המקומות תפוסים ולי לא נותר מקום בצדה.

ואז ראיתי כי לא היתה הנכחית, כי אם זו אשר ממנה נצטמחה הנכחית. ואלה אשר תפסו את המקומות מארבעת עבריה לא היו הנכחיים, כי אם אלה אשר מהם בלבלו הנכחיים. גם אני לא הייתי אני הנכחי, כי אם זה אשר ממנו גבה הנכחי. היתה עתה בכחול ואדום ובמכנסיים קצרים עד־אפסיים. פניה בערו — אש בלחיים! — וקוצות־שער גלשו פרע על מצחה וצדודיות פניה. היא רצה ברגלי איילה ארפניות וכל גופה צחק, ועיניה משובת־פרא. והם דלקו אחריה — ארבעה נערים ואפשר יותר. והם תפסוה ומשכו בציצית־ראשה. והם צבטוה במפשעות ירכיה וסמוך לבתי־שחיה. והם צחקו. והיא צחקה ובעטה בהם.

ואז הבהנתי על אליוני־רגלי והתגבהתי כדי להציץ אל מאחורי כל זה. ואני ראיתי שורה של נערים ונערה, כולם חובשי ספסל־תלמידים. היא ישבה שורה אחת לפניהם עם כמה מבנות מינה; וכולן, והיא עמהן, הפנו ראשיהן לאחוריהן והוציאו לנערים לשונותיהן להקניט. והללו, בתגובה, בעטו מתחת לספסלים בקרסוליהן. ואז

חזרו אלו והפנו פנים נעווים, להרגיז את הנערים, והללו, בתגובה, נעצו סיפות בעכוזיהן. והוסיפו מעללים ותצלולים אלה כנגד אלו: בסתר, שעה שהמורה גרס לפנייהם גירסתו, ובגלוי, שעה שעמדו בחוץ ואין המורה עמהם.

ואז התגבתי על אבן רבועה כדי להיטיב ראות אל מאחורי כל זה. ואני ראיתי מעגל של דרדקים ודרדקאיות. והם שרו „עוגה-עוגה“ ו„גינה לי גינה לי“. אחר-כך יצאה היא, קטנה וחמודות, עמדה באצבע-כפה בטבור המעגל וצפצפה בקול ביישני: „אני עומדת במעגל ומביטה סביבי“ — והרבה דרדקים קפצו אליה לרקוד עמה.

ואז ראיתי יום לבן וכרך על חוף שטבל בכחול ויריעות ארג אדומות שנישאו על מוטות ונתנפנפו ברוח, ואבות חפות-שרוול צעדו באיתן ברחובות הכרך ונשאו על שכמם יעות ומעדרים ושאר כלי-עבודה, וצרחו בפית קרועים ובפנים ניצתות שירי-עבודה — עבודה! עבודה! עבודה! — ושירי הידד לעבודה. אך האמהות התרוצצו על חוף-הים הכחול אחרי הדרדקים והדרדקיות ששיחקו יחדיו ערומים בגלים הרדודים, ותחכו לפיותיהם בננה ועוד בננה.

ואני מעבר לזה ומאחורי כל זה שוב לא יכולתי לראות, גם כאשר טיפסתי לראות מעל מצפה-מאה-קומות. כי רחוק הייתי מכל זה מרחק עצום — מרחק של מעמקים — אם כי בשטח היינו סמוכים מאד זה לזה, ורק טור אחד של בניינים התנשא להפריד בין רחובי לרחובם.

עתה ראיתי דרדק בעל-פיאות שמצחית מעוכה של כובעו היתה מוזחת לצד. היה זב-חוטם ויחפן, לבש חולצה גדולה מכפי מידתו ומכנסיים קצרים לשלושת-רבעיהם שקישורם נידבלל מתחת לכרסו התפוחה, ומבושיו מפורססים לעין השמש, מבעד לקרע במכנסיו הסמוך למפשעתו. עמד סמוך לגדה של מקוות-מי-שפכים שעמדה בטבור רחוב נרפש, מחורץ ביבים שיצאו משיפולי חומות סוגרות על דלות ונשתפכו לאותה מקוה. עתים בוסס בה הדרדק ברגליו היחפות וחצה אותה לארכה ולרחבה, עתים ישב לגדתה ובידיו הזעירות גרף מתוכה רפש-טיט לגבל. חרף זאת ניבטו משחמומית פניו עיניים-אישונים, מזריחים משוכה רבה ותאוות-חיות שוקקת.

הצצתי אל מאחורי כל זה וראיתי ד'־על-ד' מאופלת, שאין קרן-חמה מגעת לתוכה להאיר. כי מעל ד'־על-ד' זו, מתחתה ומצדדיה, נתגבבו רבות אחרות ונתלו ככרגרי אשכול.

הצצתי לתוך כל זה וראיתי ינוק שוכב על מזרן-קש מוצע לארץ. היה מפורקד על גבו ומגואל בפרשו. במנוחה רבה שכב, ללא צווחה, עד להתמיה. אך משהצצתי לסיבת שקטו, ראיתי שרגליו הזעירות שלוחות אל-על והוא, בידיו הזעירות, היה נותן מפרשו אל פיו.

אחר-כך הצצתי אל הלאה מזה וראיתי נער. הלה עמד סמוך לשונית של ים וניבט משתאה אל עולם זרוח-אור, אשר נראה כי הוא בא אליו פעם ראשונה. סיעה

של נערים מבני הרחוב המופז אשר מעבר לטור הבנינים רדפו במשובה רבה אחרי נערה בת החובם. משעברו הנרדפת ורודפיה בצדו עמדו מסביבו והיו ניבטים בו בהשתאות מאותו מרחק שבו עמדו. רק הנערה קרבה אליו קצת. אך לפתע גבה הר בינו לבנים ושוב לא ראו הם אותו והוא לא ראה אותם.

ואז נשתקפה לי צורתי בחלקת פני-הים הרוגעים. ואני ראיתי כי התינוק אשר שכב בפרשו באותה ביקתה ד'על-ד' הוא-הוא הדרדק אשר בוסס בשלולית הרפש. והדרדק הזה הוא-הוא הנער שעמד סמוך לשוניתי. והנער הזה לא היה אלא אני. ואז הבינותי למה, כאשר ביקשתי להיות לא-לבד והלכתי אל הנערה בירוק, מצאתי את המקומות מארבעת עבריה תפוסים לכלי הותיר לי מקום. כי היתה הנערה בירוק — זו אשר נצטמחה מאותה נערה נרדפת. ואלה שישבו מארבעת עבריה — היו אלה שנצטמחו מאותה סיעה של נערים. ואני הייתי — זה אשר נצטמח מאותו נער שעמד סמוך לשוניתי; כי על כן לא היה לי מקום בצדה.

* * *

שבתי אפוא על עקבי לתור לי מקום לשבתי. האולם היה רבוע למחצה, כאות ד' המוטלת במהופך על פניה, אשר רק אם העמדתה אל מול ראי ונשתקפה לך צורתה כהלכתה. בזווית האות עמדה בימה יעודה לדרשן, למוקיון או ללולייך-להטוטן. ובשתי צלעות האות עמדו שורות כסאות שפניהם מופנים אל הבימה. הכל כאן היה קטן-ממה, זערערי — הבימה, עמוד הדרשן או הקריין, שורות הכסאות והכסאות עצמם — עד כי דימיתי כי כאן מקום לגמדים.

היו שם מקומות רבים לשבת אשר היו יעודים לשנים, לשלושה ולחבורות גדולות מאלה. אך לא היה שם מקום בודד לאיש לבדו לשבת. ובין הבאים לא היה איש לבדו למען אשר על מקום יעוד לשנים נשב איש בצד רעהו בשנים. הבאים היו חבורים כולם: איש-איש בצד רעותו או בצד שגלתו או בצד פלגשו; איש-איש בצד רעו או בתוך חבורתו.

היה האולם מואר פלורסנטית. גם אביריו — הבימה וכליה, הכסאות, המזנון אשר עמד דחוק בקצה אחת מצלעות האות, הבקבוקים שנסדרו באצטבאות המזנון וכן שמשו האולם — הפל-הפל זרח פלורסנטית. גם הבאים היו כולם פלורסנטים; תקשיטי הנשים התיזו ברק פלורסנטי והגברים חייכו פלורסנטית.

ואני ביקשתי לא לפגום באחידות הפלורסנטית. כי כן היה שם זיו בקיר, ואני השענתי אליו כתף שמאלי ועמדתי. וחייכתי פלורסנטית ממקום עמדי אל השאר שעבר על פני וחיך אלי פלורסנטית. ואני הושטתי ידי שהיתה במעטה פלורסנטי לתפוס וללחוץ ידיים שהושטו אלי במעטה פלורסנטי. והטיתי ראשי לאחור להגביה ראות מעל ראשי האנשים ולשלוח הי! והו! או חיוך וצהלת-צחוק אל מי שהוא שעמד מנגד עם אימי ומבטו, שהוסח לכולם מהוא או היא בני-עמידתו, נפגש באקראי במבטי.

עד-מהרה מלא האולם את באיו והבאים ישבו במקומותיהם: איש-איש בצד רעותו או בצד שגלתו או בצד פלגשו; איש-איש בצד רעו או בתוך חבורתו. ואני שלא היה לי מקום בין כל אלה עמדתי נשען אל אותו זיו שבקיר כשעל פני נסוך חיוך-שליקבע פלורסנטי. אך באחד מכיסי מעילי הפנימיים היתה מוצנעת פיסת ראי ששימרה בתוכה בעקשנות דיוקן-אדם אשר צורתו לא-פלורסנטית. שפן כל-אימת שהוצאתי פיסת ראי זו לשקף בה צורתי כדי להיטיבה, היתה אותה צורת דיוקן לא-פלורסנטית מסתירה מאחוריה עד-להרגיז את צורתי הפלורסנטית. עד שהייתי ממחר להחזיר את פיסת הראי לעמקי כיס מעילי הפנימי.

* * *

ואז עלה על הבימה הרבן. ואז ראיתי עד-מה זקן האיש — הו! עד-מה זקן!
ואני זכרתי:

היה היה גבר. היה גיבור ועז. קולו כרעם וראשו כראש אריה בעל רעמת פרע. הוא מרד בשבעית מלכויות כי מלך היה; מלך ללא נתינים אך מלך לעצמו. אחר-כך ביקש להיות מלך על נתינים. והוא הלך אל גדת נחל ובחר ובירר לו נתינים — מכל שפלטת זרמת הנחל אל הגדה ככלי-אין-חפץ; אחד-אחד חלוקי-אבן מחוספסים ללא דמות וצורה. ושף פניהם והחליק ועיגל וסיתת וכייר עד היות להם צורות. ייפן כאוות-נפשו. והוא הפיח בהם נשמות...

יום אחד עם ערב ישב האיש על בליטת גזע של אחד האילנות אשר לשפת הנחל. פרש חצנו אל מול עיניו לראות שלל יומו אשר אסף מן הגדה מפליטת הנחל. ושם היה חלוק-אבן אשר צבעו אחר משל היתר — בזלתי; קשיותו רבה מקשיות היתר — בזלתית; חספסתו רבה על חספסת היתר — בזלתית. והאיש נטל חלוק-אבן זה לידי. היפך בו והיפך בו, בדק ועיין ארוכות, ואחר הטילו אל לב זרמת הנחל. כי אמר האיש לנפשו: לא כל חלוק-אבן יצלה למלכותי.

ואני ידעתי כי את אשר חשב האיש כי לא יעלה בידו עלה ביד זרמת הנחל, אשר נשאה עמה את חלוק-האבן הבזלתית.

אחר-כך חזרתי וראיתי אותו בשנית. שיבה כבר היתה זרוקה בצדעיו ורעמתו נתמרטה פה-זשם. אך עוד צעיר היה, עז, תקיף ופסקן עד מאד. ישב במרום-שבת ולרגליו ישבו הם, נתינים שהיו פרחי-כהונה במלכותו, ועיניו, עין הנשר, כונפת במחיי-מבט אותם — את אלה שישבו לרגליו. דמה זה לספינקס-ענק שנמלים רחשו לרגליו; לזאבה-אם שעמדה פשוקת-רגליים וחלוצת-דדים ופיות רבים של דרדקים-פוחחים נלבטים ורוחשים בין רגליה כפקעת של תולעים, נדחקים להצמיד שפתותיהם הצחחות לפטמות דדיה המרוויים; וכן דמה לכוהן גדול המסוכך כפותיו ומעניק ממרום דוכנו שפע ברכותיו לראשי אמירים ששחו לרגליו.

* * *

וזה עתה הנהו. באמנה עודנו מלך. אך מלך בודד הנהו. מלך גלמוד! כי כל אלה — אף שגדלו רק לגובה ולא למעמקים — איש־איש מהם דימה עצמו מלך והאחרים נתינו. אכן, איש־איש מאלה דימה עצמו מלך ולא ידע אשר בעת־ובעונה־אתת הוא גם נתיו. אך איך יודו עתה כל אלה במלכות המלך?

כי כן היה המלך בודד וגלמוד. כי כן זקן האיש עד מאד! ואולם על המשואה כיסו גאוות האיש והנוגה הפלורסנטי אשר באולם. כי על כן בצעד מאושש עלה הבימתה, נסמך אל עמוד הדרשן לברך על המצוי ומיהר לרדת.

* * *

אך ירד הרפן מהבימה והשמשים עטו אל שורות הכסאות והזיוזן לכאן ולשם. עד־מהרה העמידו שולחנות וסביבם כסאות להסב. וערכו על השולחן בקבוקי משקים, חריפים ופושרים, קלים וכבדים, ובצדם כוסות למרבים וכוסיות לממעייטים. ובצדם דברי־קינותים. ומזגו מן המשקים החריפים והפושרים, הקלים והכבדים בכוסות ובכוסיות לכל איש כפי מזגו וכפי יכולת קיבולו. וכאשר נמלאו הכוסות והכוסיות והועמדו בפני יעודיהן והאור הפלורסנטי משקף תכנן ומנציצן, עמד על רגליו והתנשא אחד־שסנטרו הכביד פימה. הוא החזיק בידו כוס גדולה שסאתה נגדשה בכל סוגי המשקים, מן החריף והפושר והקל והכבד; הניפה אל־על וקידש עליה את החינגה. לחיים! קרא בעל הפימה והפך באחת הכוס לגרנו. לחיינו! נענו לו קולות מלוהטים של המסובים ועשו כמעשהו.

עתה כטוב הלבבות במשקים, איש־איש כפי מזגו וכפי יכולת קיבולו, עלה על הבימה בתנופת־גו קלילה והרגל אחת מן החבורה ונתן קולו בשיר שהיה לו פזמון חורר.

בית ראשון של השיר:

היה היה זקן,
לפני שניים דורות...
לשפת ימה שכן
ויצר שם תורות...

המשך השיר:

תורות משובחות...
תורות נאצלות...
כל איש־בית־יהודה,
ייעוד לו — עבודה!

פזמון חוזר :

וכו' וכו' ...

השיר וגיגונו היו ידועים לכל המסובים. לפנים הרבו לשיר אותו לאור מדורות, אף הרבו לדקלמו לאור גרות, עד אשר באו זמירות חדשות וירשו את מקומו. אך עתה, בהיעלות השיר הישן בפי בעל הזמר, התמוגג קהל המסובים. הן מקולו הערב של בעל הזמר הן מן המלות המליציות הנאות ביותר של בתי-השיר והן מעצם סיפור-המעשה באותו זמן מופלא אשר חיי העמל שלו סופרו בשיר, והיה חוזר בריגשה רבה בסימפוניה המגוונת של קולותיו על הפזמון-החוזר אחר כל בית מבתי-השיר שגמר לסלסל בו הלה.

תורות משובחות...

תורות נאצלות...

וכו' וכו' ...

וכאשר גמר זה לשיר שירו הריע לו קהל המסובים הדרן וכיפאף ממושכות וארוכות. וחזרו למוזג בכוסות והמסובים נצטעקו לחיים והפכו הכוסות אל פיהם וחזרו להריע. כי כן היתה שם חניגה כהלכתה. וסוף שרגעו עלה על הבימה חקיין לשעשע את המסובים. הלה כידוע היה משעשע קהלו בחקותו יצורים בקול, בתנועה ובהבעה. עתה בהופיעו על הבימה היה לבושו קצר ופשוט: מכנסים עד-אפסיים, חולצה חשופת-חזה עד סרעפת וחפתת-שרוולים עד מעל לקיבורת, רגליו בסנדלים וראשו בכובע-טמבל.

עמו עלה על הבימה קריין שהכריז והודיע באזני המסובים כי החקיין — או, כלשונו, האמן — יציג בפניהם עתה הבעת-פנים של איש עניו. ועוד הודיע הקריין למסובים משמו של החקיין שלא יצפו ממנו לגדולות. שפן הוא החקיין אינו אמן ולא אומן כי אם איש פשוט וצנוע ו... באמת עניו.

אך כילה הקריין את דבריו וקהל המסובים הריע ארוכות לכבוד החקיין ולכבוד עניויותו שעתה-זה הודיע עליה הקריין עוד בטרם יחל החקיין במלאכתו. כי אכן ניכרת מידת עניויות החקיין מפשטות מלבושו הקצר בו הופיע על הבימה בפני קהל המסובים. אך הלה לאחר שירד הקריין עמד במרכז הבימה ופניו כפני הצלוב, מיוסרים עד מאד מתשואות המסובים לכבודו. ואולם כהוסיפו לעמוד באותו מקום שעמד וכהוסיפו להתיסר באותם יסורים שלו — עד כי מרוב יסוריו עזוה ארשת-פניו — כן הוסיף קהל המסובים להריע לכבודו. וכך אירע שהלה הוסיף לעמוד ולהתיסר ופניו מעוותים. וקהל המסובים הוסיף להריע לכבודו וחזר חלילה.

ואולם כאשר רגע סוף-סוף קהל המסובים לאחר שחתם תשואותיו בקריאת כיפאך כיפאך כפאך שלוש פעמים כדת-וכדין, ירד החקיין מהבימה והקריין חזר ועלה להודיע כי החקיין סיים תפקידו.

וקהל המסובים מקצתו פער פיו והעמיד פנים פליאיים על מידת עניויות החקיין וחזר והריע לכבודו בעוז כפיים ורובו הטח פיו אל השרוול וצחק על התרמית. עתה עלה על הבימה מוקיין-להטוטן. הלה נהג וריזות יתירה במעשהו — מיד לעלותו על הבימה נטל קרש שעמד שם בפניה, תחבו מתחת לחולצתו סמוך לעמוד-שדרתו וחזקו בחוט-משיחה שפרך על גופו; והעמדו כך במרכזה של הבימה בזקיפות גופו הקרשית אמר אל המסובים: רבותי! הריני עומד לפניכם ביושר.

וקהל המסובים צחק.

לאחר-מכן תחב ידו לתוך בית הזהו, תלש משם לבו המפרפר, מתח אותו כגומי-לעיסה בין שתי ידיו במאוזן, ואמר: רואים אתם רבותי עדימה ישר קו מאוזן זה של לבי? הריני עומד לפניכם ביושר לבי.

וקהל המסובים שלא האמין למראה עיניו השתולל הפעם עד מאד מן המעשה הזה של הלהטוטן ולא חדל להריע ולצרוח ולקרוא בקולי-קולות לכבוד הלהטוטן — אלף מיליון פעמים: כיפאך כיפאך כיפאך!!!

* * *

ואני הוספתי לעמוד נשען אל הזיו שבקיר וצחקתי עד מאד. כי זכרתי הצגה אחת שתי מערכות שבה השתתף הלהטוטן. על הבימה של אז הותקן דלפק ועליו הועמד בקבוק לבן שהמשקה אשר בו גואל בתיקן. לפתע נכנס הלהטוטן שהיה במדי גנרל, נטל לידו מעל הדלפק את הבקבוק המגואל בתיקן, וצעק בקולי-קולות. ולקול צעקותיו הופיע אז על הבימה איש ששיחק בתפקיד שר-משקים וסתם פי הצעקו בעוגה רבוכה יפה בקצפת בצלי בשר-כבש ובספלון קהוה שנשפת על מדורה כמיטב המסורת החביבה על הלהטוטן. והוא הלהטוטן צחק ואכל אכל וצחק ושתק דומיה.

אך במערכה השניה של אותה הצגה, בהיגלות הבימה, נראה שר-המשקים חבוש בבית-כלא וידיו כפותות לאחוריו. והלהטוטן היה מקפץ באוויר ורוקד ריקוד-חרב מסביב לשר-המשקים הכפות וצוחק צחוק-פרע — קולנית וארוכות — ומיידה בשר-המשקים כפעם-בפעם אבנים קטנטנות להציקו.

עתה עמד הוא על הבימה והלהיט בפני המסובים הלהטטים של יושר והמסובים הריעו ארוכות לכבודו. ואני צחקתי עד מאד.

היה שם אחד במסובים אשר פניו מכורכמים כשל אחד שנתקף שלשול. היה לו ראש של פר ומצח צר נחוש ומקרין ונכון תמיד לנגוה. היו לו אזניים גדלות-מידה נטויות תדיר לצותת כדי להלך רכיל לאחר-מפן בעולמו של יה.

ועיניים כחולות שזויות ארובותיהן החיצוניות נטויות לצד הרקות כעיני אחד מארבעים שודדי עלי באבה. הלה השגיח כי בעת שצחקתי והצביע לעברי. והוא קם ממקומו והתקדם בחפזה לעברי ופיו מנשף אלי בחמת-זעם: מה מעשיך בזה — ערוות אמך! החוצה כלך מכאן — ערוות אמך! החוצה! החוצה! ואני לא המתנתי במקום עמדי עד אשר יגיע אלי הלה ונסתי מהרמה-החוצה.

* * *

ובחוץ היה לילה. והיתה המיית ים רחוקה שהשתפכה לרגלי גבעות-החול אשר התנשאו בחופים; אך היא נחקה בין טורי הבניינים שעמדו לרוב על הגבעות ומאחוריהן; הוחרשה בנהימת מנועים, ביבבת צופרי-מכוניות ובחריקת גלגליהן, בשאון דשדשת-אדם על פני מדרכות, בלהגו של ג'ז ובנגני-טירופו אשר בקעו אל חלל הלילה מתוך בתי-החוללות סואנים ומוארים פלורסנטית. והיתה תלויה בחלל הילת-אור — כמין פטריה גיאונית-פלורסנטית — אשר הסתירה מאחוריה את שהיה למעלה ממנה: את הלילה וכוכביו.

ואני ביקשתי להאחיד המית לבי עם המית הים וגופי עם הלילה וכוכביו. כי כן הרחקתי ללכת מכל זה. אך בהיותי על תחום המפריד בין טורי הבניינים והשאון ופטריית האור הגיאונית-הפלורסנטית לבין המית הים והלילה וכוכביו, שמעתי לפתע קול צעדים חופזים-דולקים אחרי. ואני ידעתי כי אלה היו צעדי הנערה בירוק אשר ביקשה להיות עמי בחיק הלילה וכוכביו.